

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1149/2020
20.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бошка Таланчевског, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1925/2018 од 06.02.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 111/20 од 03.06.2020. године, у седници већа одржаној 20.10.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1925/2018 од 06.02.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 111/20 од 03.06.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1925/2018 од 06.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног продуженог кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од три месеца као и због продуженог кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. у вези члана 61. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од пет месеци, те због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од шест месеци и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од једне године коју ће издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, на начин како је то прописано Законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, уз изрицање мере безбедности одузимање предмета, као у изреци пресуде. На основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, који су пали на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 111/20 од 03.06.2020. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је првостепена пресуда у погледу правне оцене дела и одлуке о казни тако што је тај суд радње окривљеног описане у тачкама 1 и 2 изреке првостепене пресуде правно квалификовао као једно продужено кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је окривљеном утврдио казну затвора у трајању од шест месеци те је окривљеном за извршено кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ узео као утврђену казну затвора у трајању од шест месеци и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од девет месеци коју ће окривљени издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора на начин како је то прописано Законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, док су жалба браниоца окривљеног и жалба Основног јавног тужиоца у Новом Саду одбијене као неосноване и првостепена пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Бошко Таланчевски, поднео је захтев за заштиту законитости због „битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3), у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да преиначи другостепену пресуду тако што ће донети ослобађајућу пресуду у односу на кривична дела под тачкама 3 и 5 оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Новом Саду Кт 1522/17 од 20.12.2018. године и у осуђујућем делу изрећи условну осуду са дужим роком проверавања“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на „недозвољеним доказима“, наредбама о претресању стана окривљеног АА, Основног суда у Новом Саду Кпп 850/17 од 14.04.2017. године и Вишег суда у Новом Саду Кппр 291/17 од 17.08.2017. године, које као докази не постоје у списима предмета и у које суд није извршио увид на главном претресу па се и писани докази који су проистекли из ових наредби не могу користити као доказ у кривичном поступку, јер исти без наредбе о претресању представљају незаконите доказе, с`обзиром на то да су према начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП.

Врховни касациони суд изнете наводе у захтеву браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Таланчевског, оцењује као неосноване, имајући у виду да су предметне наредбе о претресању стана окривљеног АА од 14.04.2017. године и 17.08.2017. године сачинили-донели овлашћени државни органи - Основни и Виши суд у Новом Саду, те да су исте како по начину прибављања тако и по садржини у свему сагласне са одредбама Законика о кривичном поступку. Чињеницом да предметне наредбе, током

редовног кривичног поступка, као појединачан доказ, нису биле изведене па самим тим нису биле ни предмет посебне оцене суда, при чему исте нису биле ни предложене као доказ нити од јавног тужиоца нити од окривљеног и његовог браниоца, није и не може бити доведена у сумњу њихова законитост, како то одбрана погрешно налази.

Самим тим, неосновано је и даље указивање одбране да су „незаконити доказ“ докази који су проистекли из наведених наредби о претресању стана окривљеног АА: потврде о привремено одузетим предметима МУП РС ПУ Нови Сад ПИ Футог од 14.04.2017. године и 18.08.2017. године са фотодокументацијом од 18.08.2017. године; записници о вештачењу НКТП од 13.07.2017. и 09.03.2018. године и налаз и мишљење вештака Томислава Матовића.

Како је одбрана идентичне наводе истицала и у жалби на првостепену пресуду Врховни касациони суд, прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 3 и 4 другостепене пресуде (а имајући у виду и детаљне разлоге првостепеног суда дате на странама 10, 11 и 12) као довољне, јасне и аргументоване на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поред наведеног, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП. Међутим, на исту повреду кривичног закона се указује наводима да „из исказа оштећеног јасно произлази да се у радњама окривљеног не стичу сви елементи предметног кривичног дела, с`обзиром на то да је оштећени само изјавио да се уплашио, па не може бити речи о потврди оштећеног да се ради о неопходном осећају јаче угрожености, страха за живот и телесни интегритет с`обзиром да је осећај јаче угрожености битан елемент кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ“.

Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима суштински оспорава исказ оштећеног ББ уз изношење сопствене оцене његовог исказа на напред изнете околности чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Такође, поднетим захтевом браниоца окривљеног се изричито нумерички указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране браниоца окривљеног, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, али уз образложење да суд није на прави начин оценио значај чињеница и околности које утичу на врсту и висину казне, па је тако окривљеном погрешно изрекао строгу казну затвора у трајању од девет месеци уз примену мере електронског надзора, која, по ставу одбране, није била потребна и нужна да би се остварила сврха кажњавања, на који начин се суштински указује на повреду кривичног закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране браниоца окривљеног, поднети захтев је, у наведеним деловима, оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић